

Η υπαινικτική ζωγραφική της Γεύσως Παπαδάκη

Ακροβασίες II, 2007
Μικτή τεχνική σε ξύλο 49X30 εκ.

Αποκρυπτογραφήσεις, 2008
Ακρυλικό σε ξύλο 30X22 εκ.

Η Γεύσω Παπαδάκη κάνει μια τιθασευμένη και στοχαστική ζωγραφική στα όρια της οποίας επιχειρεί να νιώσει τα απόλυτα όρια της προσωπικής της ελευθερίας. Πάνω στην επιφάνεια του μουσαρά πειραματίζεται με πειθαρχημένες χρωματικές και θεματικές ενότητες μέσω των οποίων επεξεργάζεται τις έννοιες που χαρακτηρίζουν τις ανθρώπινες σχέσεις: περιορισμός, ευθύνη, εμπιστοσύνη, μοναχικότητα-συντροφικότητα, εσωστρέφεια-επικοινωνία, μνήμη-λησμονία. Οι συνθέσεις της είναι στατικές, συμπαγείς, κοντά στην αντικειμενικότητα και ταυτόχρονα αιγγίζουν την υποκειμενική αυθαιρεσία της ποιητικής ερμηνείας. Ο οπικός κόσμος που την περιβάλλει, αντικείμενα της νεκρής φύσης, τοπία, εσωτερικοί χώροι χάνουν την αξία τους στην καθημερινότητα της καλλιτέχνιδος και μεταγράφονται με τρόπο αφορημένο, χωρίς έντονα περιγραφικά στοιχεία απλά και μόνον με το χρώμα να έχει την απόλυτη εκφραστικότητα, σε μικρές ποιητικές εικόνες συναισθημάτων και εντυπώσεων που μπορούν να γίνουν γνωστές και να τις μοιραστεί με τον θεατή.

Αυτός ο τρόπος να οργανώνει το εικονιστικό της πεξιπλόγιο στην επιφάνεια της ζωγραφικής με λιτές περιγραφές, με τις μορφές να αναπτύσσονται αρμονικά και με το χρώμα να καθορίζει την ποιητική ένταση της εικόνας την φέρνοντας άλλοτε κοντά στη λιγρική αφαίρεση και άλλοτε τον αφορημένο εξπρεσιονισμό. Στην πρώτη περίπτωση, το χρώμα έχει μόνον δύο διαστάσεις, τα αντικείμενα σχηματοποιούνται και με λιτές παχιές γραμμές αποδίδονται οι φόρμες τους έτσι ώστε να μεγαλώσουν και να εξαπλωθούν στη σύνθεση. Όταν όμως χρησιμοποιεί τα χρώματα σε παχιές στρώσεις για να δημιουργήσει εικόνες μνήμης και νυχτερινά τοπία στα οποία κυριαρχεί η παρουσία του δέντρου τότε εισβάλλει στους χώρους του αφορημένου εξπρεσιονισμού.

Η λιγρική αφαίρεση και ο αφορημένος εξπρεσιονισμός είναι δύο μέθοδοι στην πρόσφατη ιστορία της ζωγραφικής μέσα από τις οποίες έχουμε εθιστεί να ερμηνεύουμε τις εσωτερικές συγκρούσεις του καλλιτέχνη. Όσο εξοικειωμένος και να είναι ο άνθρωπος σήμερα με τις εικόνες της σύγχρονης τεχνολογίας, στην έκφραση της χειρονομίας η αμεσότητα της επαφής και η ευαισθησία της καλλιτεχνικής ιδιοσυγκρασίας θα είναι αξεπέραστη.

Δρ. Γιάννης Κολοκοτρώνης
Επίκουρος Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης ΔΠΘ,
Πολυτεχνική Σχολή, Τμήμα Αρχιτεκτόνων - Μηχανικών